

Извади три пъти въ седмицата
всѣки:
Вторникъ, Четвъртъкъ
и Събота.
ЦѢНА:
За година 20 лева сребърни
„ шестъ месецъ 12 лева ср.
„ три „ 7 „
Единъ брой 20 стотинки.

СЛАВЯНИНЪ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

Сично което се отнаси до вѣстника
написана са направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.
Неплатени писма не са приематъ
Ръжкописи назадъ се не вържатъ.
За Обявления се заплаща:
За всѣки рѣдъ пръвѣ пътѣ 20 ст.
За „ „ вторий „ 10 ст.

ТЕЛЕГРАММА

София, 6 Юний 9 ч. 54 м. вѣчеръ.

Министерството подава оставка. Указъ сви-
ква Събранието въ Търново за 25 Юний.

Когато сички говоряхме и ве-
легласно заявихме, още въ пър-
вѣтѣ дни слѣдъ распуцанието
на незаконното своего рода съ-
брание, че държавата не може
и не трѣбва да стои безъ на-
родно представителство, че трѣбва
незабавно да станатъ избори за
други представители, тогасъ ми-
нистерството непослуша, а фит-
нетата, които бѣха заловили
тлъстия кокалъ изгладнѣли отъ
Франция, викахъ: че нѣмало
причини, защо да ставатъ из-
бори! Врѣмето обаче незакъснѣ
да отвори очитѣ на късогледитѣ
дипломати и глупави политикари,
че народното представителство
трѣбваше отдавна да го има,
че конституционна държава безъ
него не може.

Доволното Министерство мис-
лѣше, че съ окръжни и предписа-
ния, може да се управлява една
държава и като видѣ че работ-
титѣ са заплетохъ, въ най-крити-
ческото врѣме, побързахъ да
си даджѣтъ оставката, за да из-
бѣгнатъ сѣка отговорностъ, която
ги очакваше. — Не са минахъ
два дни отъ изборитѣ и Събра-
нието са свиква; ами ако не
бѣхъ станали изборитѣ, какво
събрание щѣше да се свика въ
тъзи необходима нужда? Нека
ни каже г. Цанковъ, какво би
той направилъ ако днесъ нѣма-
ше събрани представители, които
да се повикатъ на Събрание?
Би ли Министерството само рѣ-
шило онова, което трѣбва не-
пременно да го рѣши едно На-
родно Събрание? Нѣ нека ос-
тавимъ този въпросъ, когото
по-добрѣ отъ сѣкого рѣши врѣ-
мето и случая, а да видимъ,
защо толко съ изнацадѣлно и тол-
косъ скоро се свиква днесъ На-
родното Събрание? Вѣроятно за
твърдѣ важенъ въпросъ; а този
въпросъ мислимъ че ще бѣде
неспоразумѣнието, което се появи
мѣжду нашето и сръбското пра-
вителство. Ако дѣйствително бѣ-
де този въпроса за свикването
на Събранието, то не е злѣ да
се обяви о врѣме на народа, за
да се обсъди, размисли и осветли
общественното мнѣние отъ една
страна, а отъ друга да се при-
готвятъ представителитѣ и да
знайтъ за какво се викатъ.
Днешното Събрание се свиква
на извъредна сессия, а друга
причина за свикването не на-
мираме, освѣнъ сръбското дѣло;
ако е то, защо да се крие, защо
да не са обяви о врѣме, за да
могѣтъ и самитѣ представители
да изучатъ мнѣнието на насе-
лението. Защо да се държи въ
тайна онова, което утрѣ ще са
поднесе на явно разискване въ
една камара? — Днесъ никой не
може да говори нищо, когато

незнае положително защо се сви-
ква Събранието на извъредна
сессия? Сѣки очаква съ нетѣр-
пение да узнае дѣлата на Съ-
бранието, за да се произнесе върху
повѣдението което трѣбва да се
държи. Ето защо правителството
трѣбва да обяви причинитѣ за
свикването на събранието и въ-
проситѣ, които ще му са под-
несатъ на разискване? — Врѣ-
мето което остава до отварянето
на камарата е твърдѣ кратко,
избранитѣ представители до гдѣ-
то се извѣстятъ, приготвятъ,
трѣгатъ и престигнатъ въ
Търново. денѣтъ на заседанията
ще настѣпи и почти сички ще
са видѣтъ непригответни да рѣ-
шѣтъ единъ въпросъ, за когото
не сѣ били предизвѣстени и
и който по високата си важностъ,
може би да изисква повече време
за обмислюване. — Ние виж-
даме че работитѣ се позаплетоха,
че Сръбското правителство умни-
лено и съ задня цѣль повдигна
единъ несвоеврѣмененъ въпросъ,
като прекрати даже и споне-
нията съ насъ, и че слѣдствията
сѣ неизвѣстни, затова прѣди
сичко изисква се зрѣло размиш-
ление, всестранно обмислюване
и тогасъ да се пристѣпни къмъ
едно рѣшение. За да се постигне
обаче това, необходимо нужно
е да се знае защо се свиква На-
родното Събрание на извъредна
сессия и какво ще му се под-
несе на разискване. — Това ще
очакваме да обяви на народа
самото правителство и тогасъ
да се произнесемъ.

II За народнитѣ възстания въ България
преимущественно въ Велико Търново и окол-
нитѣ градове и села въ XIX-я вѣкъ.

(Продължение).

Прѣди да починимъ разказътъ си за тол-
кова знаменитата и достопамятна, ако и много
черна и злочеста за България 1876 година:
трѣбва да спомнемъ че въ 1875 година
прѣзъ мѣсець юний се подигна възстанието
въ Босна и Херцеговина, което трая много
врѣме, и може положително да се каже, че
това въ началото по видимоу незначително
възстание, бѣше предтеча на великитѣ исто-
рически събития, които се извършиха въ
1876 и 1877 год.

Най напредъ впрочемъ, прѣди да се по-
дигна проектираното обширно възстание, от-
самъ и отъ Балкана, Централния Революционенъ
Комитетъ, който се е намиралъ, както и по-
горѣ спомнахме, въ Г. Орѣховица, се ра-
спорядилъ спорѣдъ достовѣрнитѣ свѣдения
що имаме; да се испрати единъ ушляномо-
щень въ Сърбия за да се увѣдоми положи-
телно: ще обяви ли Сърбия война на Турция
и кога мисли да ѣ обяви?? Тоя ушляномо-
щень е билъ отишълъ въ Българѣ прѣзъ
мѣсець Февруарий 1876 година. Като се
той завърналъ отъ Българѣ извѣстия Цент-
ралния Комитетъ: че Сърбия дѣйствително
и на вѣрно е вече рѣшила да отвори вой-
на съ Турция, нѣ кога? — не може поло-
жително да извѣсти. Г. Маринъ Станчевъ ме
увѣрва, че Централния революционенъ Комитетъ въ
Орѣховица като се събралъ и обещалъ, що
трѣбва да се прави? Найсетнѣ рѣшилъ, да
не се вѣрва вече на Сърбия, която е изна-
мила в излъгала Българитѣ въ 1862 и
1867—68 години, нѣ рѣшателно да се дѣй-
ствова.

Съобразно съ това категорическо рѣшение

на Ц. Р. Комитетъ, то се и пригнѣло да
се опредѣли и наредни дѣна, въ който трѣба
да се подигне проектираното общо възстание
отсамъ и отъ Балкана. Това е било, по
увѣрението на г. Маринъ Станчева, прѣзъ
Марта 1876 година и на 19 Марта сѣ
билъ рѣшилъ, да се повдигне възстанието
на 26 Априлий 1876 г. Спорѣдъ увѣрени-
ето же на г. Миларова, възстанието отъ Бал-
кана щѣло да се подигне въ Тракия на
1 май 1876 год., и най главното срѣдоточно
мѣсто, дѣто щѣли да се събератъ тамъ въз-
станицитѣ е билъ градѣтъ Панасгуряне;
имаючи впрочемъ и други срѣдоточни мѣста,
какото: Копризица, Брацигово, Перуцица,
Батакъ, Калефъръ, Карлово и проч. И съо-
бразно съ това предназначение, на 2 Май
най напредъ избухна възстанието въ Пана-
гуряне подъ главната команда на Бенковски.
Ние не щемъ тукъ да се отпущаме въ
подробности, защото за жалостнитѣ случки
въ Тракия на това възстание се е довольно
писало и обнародвало.

Колкото же за възстанието отсамъ Бал-
кана, неизвѣстно по какви причини, възста-
нието се подигна съобразно съ предначертан-
ното предопредѣление, за което по горѣ спо-
мнахме, на 26 Априлий. Вижда се обаче
че трѣбва да е станало нѣкакво неспору-
мѣние между Центр. Революционенъ въ Г.
Орѣховица и Ц. Р. Комитетъ въ Тракия; ако и г. М.
Станчевъ ни увѣрва, че Централенъ Р. Ко-
митетъ въ Г. Орѣховица е завѣдвалъ всич-
китѣ Ц. Р. Комитети и слѣдователно той
трѣбва да е съобщилъ и на Ц. Р. Комитетъ
въ Тракия рѣшението си: да се почне въз-
станието на 26 Априлъ.

За голѣма жалостъ, впрочемъ, проектира-
ното възстание въ Г. Орѣховица не можѣ
да се осмислѣ, понеже спорѣдъ увѣрени-
ето на много добрѣ известни лица, ние се
още тогава увѣрвахме, че нѣкой си извѣргъ
българинъ отъ Г. Орѣховица на име Павелъ
попъ Петковъ, е по напредъ издалъ на тур-
ското мѣстно правителство това проектирано
възстание. Въ съображение на това, възста-
ницитѣ когато сѣ били вече готови да по-
тѣлятъ отъ Г. Орѣховица съ предводителъ
си Пв. Попова на 26 Априлий прѣзъ ношѣта,
ненадѣлно многобройни заштѣта обсадили
кѣщата, дѣто сѣ готвели да трѣгатъ заедно
съ хубавото си знаме. Предизвѣстени впро-
чемъ за това, Пв. Поповъ, Георгий Македон-
чето и други отъ възстаницитѣ що сѣ на-
мирале заедно съ тѣхъ, избѣгли изъ кѣщата
дѣто сѣ намирале, и като нахлѣтали зашти-
итъ никого не намѣриле освѣнъ единъ сѣн-
джѣкъ съ орѣжие. Иванъ Поповъ и Георгий
Македончето сѣ скрили въ друга една кѣща
а именно въ кѣщата на Христа Мирчева,
тамъ тѣ се скрили на тавана; въ това не-
подозрѣно и безопасно мѣсто, тѣ бѣха се
дѣйствително избавили отъ окръжающата ги
бѣда, ако извѣргѣтъ Христу Мирчевъ ги не
бѣ издалъ на турската власть: понеже той
казалъ на началника на заштѣтъ, че въ
нѣговата кѣща на тавана сѣ скрити Пв. Поповъ
и Георгий Македончето. Това се случило су-
трѣвнѣта на 27 Априлий. Военното Турско
началство увѣдомено за всичко, незабавно и
обсадило кѣщата на Христа Мирчева, нахлѣ-
тали въ нея и, разумѣва се, че много лесно
успѣли да уловѣтъ Пв. Попова и Г. Маке-
дончето, да ги смѣкнатъ отъ тавана и да
ги най немилостиво мѣчатъ и вързатъ, даже
въ сѣндѣжи обковѣтъ. Слѣдъ малко врѣме
на сѣщата сутрѣна докараха тукъ въ Тър-
ново Пв. Попова и Георгия Македончето, за-
едно съ знамето имъ и нѣколко орѣжия.
Съ тѣхъ заедно докараха тукъ въ Търново
още и до 50—60 хора издадени или отъ
Христа Мирчева или пѣкъ просто подозрѣни
и хванати.

Като ги докараха тукъ затвориха ги въ
най-дѣлобитѣ и най-отвратителнитѣ затвор-
ници. Прѣди впрочемъ да разкажемъ за жа-
лостната присѣда на тия злочести Българ-
ски патриоти: ние ще обнародваме нѣколко
тѣхни пиема, ще разкажемъ при това и за
друга едно много знаменито, даже може да
се каже достопамятно историческо събитие,
което до колкото намъ е извѣстно, е един-
ственното въ нашата нова народна история.

Писмата що излагаме по долу сѣ биле
написани, вижда се, отъ Ц. Р. Комитетъ въ
Орѣховица, когато сѣ се вече готвѣли да
подигнатъ възстанието, да потѣлятъ къмъ
Балкана и да се присѣдинятъ съ другитѣ
възстаници отъ Бѣла Черкова, Търново и пр.
Ето най важнитѣ отъ тѣхъ:

Бай Марине! 1)

Много ще та моля да доидѣш утрѣ въ
недѣля къмъ обѣдъ тука, защото има да се
върши една важна работа. Напусни свѣщата
си работа, че ела тука. Приими поздравле-
ние отъ твой приятель

Горня Орѣховица Иванъ Поповъ
13 декемврий 1875 г. учител.

Господину Марину Станчеву 2)
Въ Срѣдната махала
Въ Лѣсковецъ

Бай Марине!

Привосителя на настоящето е нашъ че-
лѣкъ: името ту е Михаилъ Хаджи Стояновъ.
Ще та моля да проводишъ съ него печата,
ако е искаранъ; ако ли пѣкъ не е искаранъ
още, то глѣдай за днесъ утрѣ да се искара,
защото много е потребенъ. Приими поздра-
влението отъ меня. Поздрави и приятелитѣ
си. Глѣдай да съберешъ по-скоро до 10 лири
волни помоща за разноска на Б. К. и ги
непроводи тѣзъ денѣ.

Горня Орѣховица. 23 февруарий 1876.

Твой приятель Димю Петковъ.

За Марина Драгнинолу

Въ Лѣсковецъ.

Тойзи е надписа отъвнѣ на щемото.

Бай Марине! 3)

Имате поздравление отъ приятелитѣ. Ще
са потрудите довѣчера да доидѣте безъ друго
заедно съ Марина Станчевъ за една важна
работа; и ако имате събрани пари, земете
и тѣхъ. Но да не би да отложите, защото
други пѣкъ нѣма стане тѣзи работа, а и-
менно довѣчера. Приемете поздравление отъ
вашая

Горня Орѣховица Иванъ Поповъ
26 Февруар. 1876 г. Селмерджиевъ

Надписъ: За Господина Марина Цов-
зарова или За учителя Петра Ъорчева

Въ Лѣсковецъ

Бай Марине! 4)

У тебѣ ще дойдѣтъ двама гости отъ Влашко
за въ Сливенъ; тѣ сѣ наши хора. Ако сѣ
вече доиде, то извѣсти ми, колкото можешъ
по скоричко; защото о тука има наши двама
хора, които искатъ непременно да се срѣн-
натъ съ тѣхъ. Ако ли пѣкъ още не сѣ
доиде, то щомъ дойдѣтъ, извѣсти ми.
Вашъ за винаги

Горня Орѣховица Димю Петковъ
11 февруарий 1876 г.

За Господина Марина Станчевъ
Въ Лѣсковецъ.

(слѣдва).

Кратко Описание на с. Драгижево въ физическо, Географическо и Етно- графическо отношение.

Добрѣ е да знай челоуѣкъ нѣщо за мѣ-
стото гдѣто той живѣе; въ село било или
градѣ, да знае какъ и кога са е заселило,
отъ какво носи названието си и пр. По тозъ
начинъ само ще може човѣкъ да върви за
по напредъ; както единъ народъ ако не
знае нѣщо за своето минало: какви царѣ
е ималъ, до гдѣ му е била земата и пр.
то той щомъ си покаже главата, другитѣ —
ще му кажатъ. ти нѣмашъ право, това или
онова не е твоє и пр. подобни примѣри
имаме много. Думата ни е главно тукъ за
с. Драгижево.

То е направо на петокъ отъ г. Търново. Споредъ както доказватъ стари (презъ прѣдание) е съществувало още прѣди идванieto на пришлицитѣ турци; въ все таки тъмни и неясни сж тука фактоветѣ и не са знае положително това какъ е. Названието си може да носи отъ долнитѣ двѣ причини или отъ едната или може би отъ другата.

Знаеио е въ исторiята, че когато Крумъ (Каравъ), проводилъ съгледваче изъ България (това се доказва баенословно за Търново), да избереатъ мѣсто, тѣ дошли и намѣрили мѣстото, на което е Търново. Единъ (казвагъ) отъ тѣзи съгледваче — Драгой, се отдѣлил отъ тѣхъ и отишелъ кадѣ истокъ и се заседналъ въ мѣстността на Драгижево съ челядта и стадата си. Послѣ челядта му се размножила и съставила съ цѣла колабна седе, наречено по името на Драгой — Драговево; измѣнено послѣ още Драгойжево т. е. Драговево живѣние. Въ разни времена, то е изменявано различно; нѣкои отъ близоседящитѣ села го наричатъ и Драгижево. Втората причина, по която може да е наречено е тѣзи че селото е на добро мѣстоположение, съ добро плодородие отъ друга страна близо до града; по този начинъ на нашитѣ страна било драго за живѣние, та може заради туй се е нарѣкло така.

Мѣстността, на която се намира сега селото, лави е била по кадѣ Северо-Западъ; тамъ е било и мѣстото „Къдра Бунаръ“. Сегашното разположение на селото е на мѣстность равна, заобиколено съ плодородни бапри (могали): Кувалъ Дѣлъ, Остра Могила, Страната и Градошици; на послѣдний бапри на равнината отгорѣ спорѣдъ името може да е имало градецъ. Тѣзи година се намѣри кадѣ Къдра Бунаръ, другъ кладенецъ, който е намѣтвиль отъ стария. Верѣдъ селото се намира едно баприче — могилата, на което казватъ че е било манастиръ, което вѣроятно трѣбва да е тѣй, нѣ какъ ще е било названието му не е известно. Казватъ когато били дошли турцитѣ го заринали. Самий изгледъ на могилата показва че ва е била естествено тѣй, понеже отъ всяка страна като чи е дърпана прѣста му на горѣ — изгледъ на заринато нѣщо. Наравиано е на еднѣ край въ турско време и е взмѣрено: кивгирала камъкъ отъ врата, кандаленица, части отъ камаца и др. Полицията не е взела още въ внимание това, за да се раскопае и узнае какво е било, отъ което вѣма да стане боза какъвъ трудъ, малко за 2—3 часа всякото население. Кога дошли турцитѣ изгорили и цървата св. Мученикъ Георгий, която била на североизточната страна на селото, гдѣто за възпоминание всяка година на Георгиевъ-денъ, пазваме тамъ. Сегашната църва е верѣдъ селото, названието и е: св. Константинъ и Елена, църковица построена посрѣдъ селото; до нея е училището, което и сега е едно отъ старитѣ виллий съ малко поправки: тъмно, високо, а напротивъ никакъ не са обрѣща внимание за направяне ново. Вѣтръ е имало прѣди 38 години турци, които поради българитѣ са очистили; Драгижево е баща на бѣя Х. Дрвишь отъ Търново. Селото бровъ 260 жит. Въобще селския духъ е тихъ, рѣшителенъ, бодръ, юначенъ и пр. Всякадѣ изъ вѣтрѣ е чистъ климата — здравъ и улица широки. Въ сегашно време мерата (лодето) му е много стеснено, поради селата, които се направяха на около. Селенитѣ здраво сж се държали, по време на грозното робство, въ религията, тѣ сж били непоколебими, затуй може да се каже че и Драгиженитѣ е билъ силвенъ подпоръ на религията ни, прѣтеснявани отъ фанариотитѣ гърци. Турцитѣ сж имали тука 2 чифлика поддържани отъ богати бееве и наши. По времето когато дошли турцитѣ, много драгижевски фаязли се прѣселили въ Шюменъ, влашко и други мѣста. Има съ тожово да се състави книга за Драгижево, пълна съ любопытни вѣсна и интересни старини.

Въ училището въ 1881 год е имало ученици до III класъ (включително) поддържанъ отъ единъ отъ най старателнитѣ учители въ нашъ Севлиево, въобщо по прѣзето на учителствуванието му 4 годъ въ е Драгижево, всичко е цѣлыо. Въ сег. шао време са поддържа само I класъ, когато като свършатъ, отиватъ въкои ученици въ други училища. Никакво внимание не са обрѣща къмъ училището отъ страна на училищното настоятелство и общината, тѣй щото лѣцатъ, но итѣ заематъ тѣзи длъжности, много са дѣлечъ, отъ да отговарятъ на длъжността си. Помянава на селенитѣ е най-вече го гради варство, още земедѣлнето; тувъ тамъ са

занимаватъ и съ скотоводството. Почти землѣ дѣлнето и скотоводството са въ първобитното си състояние. Малцина са просвѣтеницитѣ ни въ селото, себѣвъ ученицитѣ. Мнозина говаятъ тъмнитѣ времена. Служи за похвада Отецъ П. С. Кировъ, който е единъ отъ най дѣятелнитѣ и трудолюбивитѣ между всички и подпомага много за поправяне отъ къмъ учебна страна.

И. Ив. Гелчевъ.

Въ Редакцията на в. „Отечество“

Въ 23 брой на редактираний отъ васъ вѣстникъ, сте напечатали телеграмма отъ Севлиево, въ която не се иска да се припознае правилността и дѣйствителността на избранитѣ трима народни представители „Стамбуловъ, Влаевъ и Топузановъ“ по станалитѣ у насъ на 27 Май избори.

Въ тѣзи телеграмма още по единъ начинъ, свойственъ на недоволень и ядосанъ човѣкъ. Дописника ви напада едно либерално болшинство, което съ гражданска доблестъ упражни свещенното си право на 27 Май.

За освѣтление на почитаемата публика и за въстановение на истината, явяваме, че бюрото отъ самото откриване на избирателното събрание, до двата часа прѣвъзъ ноцѣта, не се е растурвало и не е можало да обяви резултата на избора, тѣй като до това врѣме не си е било свършило работата. — Съ управителя бюрото никакъ не се е съвѣтвало, защото е нѣмало причина за това; само той несменно се бѣше отнесълъ до надзирателя на бюрото кмета въ 10 часа да иска резултата; нѣ като до това врѣме не бѣше нищо още извѣстно, кмета самъ отива при управителя да му яви, че понеже много избиратели се гласували, то бюрото не е още преброяло гласовѣтъ. — Дописника не е можалъ да знае, можало ли е да станатъ изборитѣ по нѣмание избиратели, челото на които явно стапа отъ бюлетинитѣ, че бѣ достаточено, защото и селени и граждани съ удовлетвение се бѣха явили и гласуваха за едни кандидати; това не е първи нѣтъ, гдѣто въ Севлиево ставатъ първата нѣдѣля изборитѣ; съ особна приятностъ констатирамъ факта, че и въ 1880 год. изборитѣ станаха пакъ първата нѣдѣля; отъ това са вижда, че нѣма отворѣщенне и хладнокрѣвие къмъ изборитѣ, по вѣчки избиратели тичатъ да упражнятъ правото си.

Отъ изложенното става явно, че дописника съ споменатата телеграмма е искалъ като да задоволи консерваторската клика, какъвато именно могатъ да се нарекатъ тукашнитѣ десина души бактисали отъ свѣта, като виждатъ че въ нищо неможатъ да успеятъ; за тѣхъ въ отчаянието си е позволено да телеграфиратъ лажковни извѣстия и да оспорватъ най законни избори, защото за тѣхъ могатъ да бждатъ законни само тогава ако има байонети, както бѣха миналата година когато само тѣ могатъ да успеватъ.

Любопитно ще бжде да видимъ какъ напата отчаяна консерваторска клика, ще се отзове и за станалитѣ догълнителни избори на 3 Юний, когато тѣ съ абсо-

лютно болшинство бѣха поразени още единъ нѣтъ.

Севлиево 6 юй Юний 1884 год.

Председателъ на Бюрото: *Минчо Пешевъ.*

Лагера на пионерната дружина при Руссе.

Лагера на пионерната дружина се намира 2 часа на западъ отъ г. Русчукъ на нашия Дунавски брѣгъ. Мѣстоположението на лагера е прекрасно, околността му е поетична.

Лагера е построенъ на единъ доста високъ хълмъ надъ Дунава, който са пресича отъ источната и западната страна съ долове. Мѣстността отъ къмъ югъ и западъ представяла: ту бапри, ту долини или равнинки. Тука често са съгледжати различни окопи, лѣжменти, гараншеи, батареи и пр., които са копали нашитѣ българо-пионери, за обучение. На сѣверъ отъ лагера гдѣдката е обаятелна! Отъ западъ къмъ истокъ, край лагера, на широко, на широко тече и са растила тихий бѣлъ Дунавъ, който назв въ свонитѣ бездни толкови сномени и факти за наше минало и който така често се въпява въ нашитѣ народни пѣсни. По срѣдъ водитѣ на Дунава на дълго са протакатъ острови покрити съ лѣсове, облячени съ зеленина. Паракоди, гимии, рибарски лодки, непрестанно споватъ на горѣ на доле, и поригъ сѣробистритѣ води на бѣлий Дунавъ. Между тѣхъ често са съгледжати да плаватъ съ лодкитѣ си по дунавскитѣ води и нашитѣ смѣли и безстрашни сайбори, и бързо бързо отиватъ на обдеченитѣ съ свършена зеленина острови, да си насекатъ: пѣрти, коли и янкерки, за свонитѣ саперни занятия.

Задъ тихий Дунавъ, задъ лѣвния му брѣгъ, облячен съ трѣстикя и зелени лѣсове, са простира равно-зелено пространство на което обитаватъ потомцитѣ на Ромула. Шири са и са простира тѣзи — земя, това васално княжество на Асеня и гдѣдката са губи въ една необятна и неиследима синина.

На истокъ отъ лагера къмъ г. Русчукъ (презъ долѣтъ) край Дунава са простира равнина, поелана съ зелената черга на природата. На тѣзи равнина пионерната дружина извършва дружинитѣ обучения и маневри.

Много нѣща ни са показватъ отъ една страна лѣскови и приятни. Но здравия разумъ изискава щото ний да се не пленяваме отъ приятното лице на тѣзи нѣща, да не благоговѣемъ прѣдъ това прекрасно лице; но да обрнемъ и тѣхното оплѣки, да разгледаме и него, да не би то ижкъ да бжде покрито съ трѣне, и ужасно да пострадаме отъ тѣхъ.

Отъ всяко нѣщо ползата и вредата трѣба да притеглимъ и което натегне, него да вземемъ въ внимание. По тѣзи логика не е приложена въ дѣйствително отношение пионерний лагеръ.

Незгодноститѣ отъ мѣстността на сегашний пионерний лагеръ, за живущитѣ въ него войници, прививава въсичко. Тѣжакъ е тука живота на войницитѣ.

Командиръ на пионерната дружина полковникъ Г. Чудовски е човѣкъ строгъ, дисциплинаренъ, воецѣвъ. Ний незнаемъ въ тонъ случай, защо не се е обрнало внимание на незгодноститѣ съ които е свързанъ сегашний пионерний лагеръ. Причината на това неискаме да отдадемъ на г. Чудовски. Ний ще изложимъ на какво незгодноститѣ на сегашний пионерний лагеръ, съ което ще искаме да обрнемъ вниманието както на г. Чудовски, тѣй и на военното Министерство върху това.

Сичкитѣ незгодности на пионерний лагеръ простичатъ отъ това:

1) Мѣстността на лагера, като доста възвишена надъ Дунава, изложена е на студений сѣверний вѣтрѣ, който почти непрестанно духа. а вредата отъ това ето каква е: Войникътъ си добде отъ учение (или отъ работа) уморень, облякъ въ нощъ, расхвърля са: спеме равнина, спеме шинель и други военни и сайборни запасаки, остане на него само бѣла риза, потънала въ вода. Войникътъ като незнае да са пазв, безъ да намѣтне или облече шинела, трѣгне да се расхожда, или ижкъ земя пушката си и излиза отъ вѣкъ лагерътъ да я чисти (защото въ палатката или въ лагера не са позволява), и ето земя го студения сѣверний вѣтрѣ и земето го на другата сутрина болѣвъ. Тѣзи е простата причина, не която вѣсва сутрина отъ дружината, оставатъ по 10—15 души слаби.

По щомъ пакъ малко са размѣти времето студения сѣверний вѣтрѣ са обрѣща въ буря, която напхва слабитѣ палатки, изпикъсва ги и остава га ачкъ и пушки и всички амуниция; завали дѣждъ, обвасава добре и пушки и всички амуниция и дрѣхитѣ на войницитѣ. Вѣдний войникъ са чуди какво да прави.

Кога пакъ нѣкоя вѣчеръ престане вѣтрѣ, то на лагера напада такова множество комари отъ сегровитѣ въ Дунава, щото войницитѣ немогатъ да спятъ и бактисватъ отъ живота си.

2) Кухнитѣ на дружината сж чакъ долу въ дола при Дунава, на истокъ отъ лагера. За да идемъ отъ лагера до кухнитѣ, трѣба да вървимъ половинъ сахатъ ижтъ и то надолу изъ бапри, изъ урва. Представете си че войницитѣ са връщатъ отъ учение или отъ работа, било за пладнъ било за вечеръ. Още не влезли въ палатката си и музиката засвирва за обѣдъ или за вечеря (ужина). Дежурний (по рота) почва да вика да са строятъ и да ходятъ на обѣдъ. Ходи около палаткитѣ, вика и най-послѣ излѣзе, да види строятъ ли са сж на линийната за обѣдъ. Вижда че на линийната стоятъ около 10 момчета. — „Защо, бе деанамъ, не излизатъ тѣзи момчета? за хлѣбъ ги викатъ баремъ не за друго. Кога трѣгнемъ на учение или на работа сме около 130 души (въ рота), сега нѣма 10 души“. И трѣгва дежурний пакъ изъ палатка въ палатка да изкарва войницитѣ на обѣдъ, да идктъ хлѣбъ, съ сила и ако сполучи да искара на сила, още нѣколко момчета, присѣдени ги при първитѣ, събире една команда и съ, направо, радисъ вздвой, шагомъ марш! и хайде чакъ долу на кухнитѣ половинъ сахатъ ижтъ, надолу изъ бапри, за обѣдъ. Отъ четирѣтъхъ роти като се събератъ по 15—20 момчета, отиватъ всички около 70—80 души, отъ цѣлата дружина 600 души.

Нѣ защо не ходятъ другитѣ войници на обѣдъ, ще понятате вий. Вий щете да го проумѣйте напълно, ако бихте заели мѣстото имъ поне за единъ денъ. Не при това, азъ ще ви покажа най-главната причина. Музиката засвирва за обѣдъ или за ужинъ, когато войника едвамъ са е върналь отъ работа, и още не влѣзаль въ палатката си. Той е огрудеиъ и уморень, защото общата сложность на занятията, въ день, въ пионерната дружина, са не отъ 4—6 часа, нѣ отъ 11—12 и тѣжка работа; каманье, и хвърлише прѣстѣ. Е, така обхтанний войникъ ще трѣгне ли толкова ижтъ и такъвъ бапри, за обѣдъ? Не! Иде сухъ хлѣбецъ и порцията (късъ мѣсо), ако му и е взнесаль взводний ефрейгоръ, но не отива да са бхти половинъ часъ ижтъ и то надолу изъ бапри (а послѣ на горѣ), защото му, са сж доста разглобили кокалитѣ отъ работа.

3) Водата и тя при кухнитѣ т. е. и тя да лечъ половинъ часъ, изъ бапри.

Много още други незгодности има които сега немога изложн.

Самъ г-нъ Чудовски е казалъ миналата година, на Дружинний празникъ, че Пионерната дружина е цѣлѣтъ и величнето на българската войска! Е, когато е тѣй, така ли трѣбва да се държи този цѣвѣтъ?

Незгодноститѣ и врѣдата е голѣма, за това лагера на Пионерната дружина трѣбва да се премѣсти. Нека е пакъ при вода, нѣ непременно да се намѣри такова мѣсто, което да е згодно за живѣние, и да е съгласно съ хигиеническитѣ условия.

ДОПИСКИ.

София 4 Юний 1884 г.

Миналата нѣдѣля изборитѣ не можахъ да станатъ, по причина че повечето отъ избирателитѣ не бѣха се явили, а какво ще са явктъ, когато отъ многото ходене на доволнитѣ по агитации изъ селата, незнаяха що да правятъ селянитѣ, като едни отъ тѣхъ бѣха дошла по двама трима отъ село, а други даже незнаяха никакъ. Било тѣй или иначе, доволнитѣ пакъ неможахъ да успеятъ: тѣ мислѣха че като не станатъ изборитѣ на 27 м. м. то непременно за слѣдующата нѣдѣля ще успеятъ, но и този нѣтъ останале свършено измѣгани; като предполагаха едно, а то излѣзе съвсѣмъ друго.

Нека ми бжде позволено да кажа и нѣщо за избираието на 3-ий юний. Утрентъа още въ 8 часа, бѣха се явили повечето отъ гражданитѣ на опредѣленното мѣсто, и селянитѣ отъ околнята бѣха почти пристигнали. Тогава по желанието на народа, поиска да се избере бюро и да са захване работа. Единъ отъ доволнитѣ (Кечевъ) предложи за

членъ въ бюрото г-на Герова, но народа като го знаеше добръ отъ коя партия е, по никакъ начинъ не щя да го избере. Доволнитъ имане двадесетъ пъти да го предлагалъ, но всеки пътъ биваше отблъснатъ съ виковете „долу“! Като глѣдаха това доволнитъ че не могатъ да сполучатъ, тѣ дигнаха Герова на рѣдъ и поискаха на сила да го турнатъ за членъ въ бюрото, а народа се смѣяше като правиха това глупаво и необисменно нѣщо.

Тогавъ г-нъ Помѣновъ, като видѣше явната си несполука, предложитъ на избирателитъ да се отдѣлятъ на двѣ: едниѣ които искаше Герова, и другитъ които искатъ г-на Сукнарлова. (Повечето отъ народа бѣха за г. г. Сукнарловъ, Илиа Вълчевъ, П. Славейковъ и пр.) Народа си се оттегли и почти всички бѣ за г-на Сукнарлова, а нѣколцина други заедно съ г. г. Министритъ останале на другата страна. Като видѣха че почти всички народъ се отгъгли отъ тѣхъ, тѣ са раскаяха за своето предложение, но нѣмаше що да се стори. Слѣдъ тѣзи си несполука, отдѣленитъ отъ множеството силно захванаха да крѣскаатъ и викатъ „долу Сукнарловъ“ и са спущаха, нѣкои да са биятъ, но народа поискаше ниго да знае. Впуснаха се нѣколко доволни низъ тълпата да са биятъ, тогавъ тѣ имъ показаха добръ какъ са бие като ги научиха за втори пътъ какво да правятъ. Народа поутупа добръ причинителитъ на скандала и ги проводи съ прѣснати глави. Най сетнѣ отъ бойове, виковете и пр. не са чуваше добръ кого предлагаша за избиране, но народа бѣше гласувалъ за Сукнарловъ и др. и за тѣхъ настояваше. Тогавъ управителя П. Станчевъ, като видѣ че народа не ще друго, и бѣ почти всичкото бюро избрано. обяви на народа че бюрото е избрано и който се намѣси за напѣдъ, ще са употреби полицейска сила. Г-нъ Сукнарловъ тогавъ прочете протокола, въ който фигурираха тѣзи лица: Сукнарловъ за Предѣдатель, Илиа Вълчевъ, Кушлевъ, П. Славейковъ, Ножаровъ и още нѣколцина на които имената неможахъ да запоя за членове.

До тука бѣше избирането на бюрото. Всеки отъ избирателитъ единъ по единъ почнаха да пристѣживатъ и да си оставатъ бюлетинитъ въ котнитъ, но доволнитъ либерали, не можахъ да останатъ поне тозъ пѣтъ мирни, а се заловиха за своето искусство. Даваха на сила на хората отъ два три дни написани бюлетини; ходяха изъ селянетъ да говорятъ какво не, но всичко остана голи думи. Нито единъ не искаше да земни тѣхенъ билетъ, защото всеки знаеше добръ кого да избира и кого не; народа вече не са лѣжи както го лѣгаха толкова врѣме и явно имъ говореше, че ний на васъ нѣмаме довѣрие и на когото имаме, за него ще гласоподаваме. Като видѣха че нищо вече не помага, като видѣха че нѣма вече кой да ги слуша, тѣ единъ по единъ поч-

наха да са изгубватъ отъ мѣстото, като че не ги е имало. Какво пенарвахъ тези хора, какви срѣдства не употребиха, всичко остана на празно!

Народа знаеше вече кого да избере за свои представители и за тѣхъ гласоподаване. Най-много гласове получиха: Г. г. Сукнарловъ, Славейковъ, Каравеловъ и И. Вълчевъ.

Букурещъ, 6 Юний 1884.

Г-не Редакторе на в. „Славянинъ“

Рискувалъ еж ми, че тукашата българщина била твърдъ заенала. Това е така и не ще никакви доказателства. Его погледѣй: цѣлъ бюлютъ българинъ, кой отъ Тракия, кой отъ Сѣверна България, еж наложише паларитъ, шапките и циландрите, оставиле са влашките залуфи (бради) и говорятъ си: „унде садучемъ ла пѣмбарѣ, Димитреско? И ако попитате тия нещасни същества, защо не си говорятъ по български, а мѣтатъ на чуждия языкъ като пчели на медъ, то изведнашъ ще да ги видате научурени, намусени, като че ли еж изъ огнели бащината стока, а нѣкой отъ тѣхъ ще си позволи да ви отговоритъ: „дуге ла дракулуй мѣ, буагаруе!“ въ това време ще погледнете да иде при гореказанитъ божи говѣда другъ повлашечъ българинъ, койго си свиза шапката, покланя са ниско и казва: Бонъ-журъ, Бонъ-журъ, са чува отговоръ и цивилизованата тѣла отхожда на „пѣмбарѣ“, като си мисли, че щомъ е успѣла да заборава бащиния си языкъ и да научи романския, то е дошла до оная височина, до които са челоуѣческия разумъ стѣпма. Нѣкои си са чудатъ, отъ дѣ на каждъ природата да е чудна и необиснима. А какъ да не е чудна и не обиснима, когато е можла ти да създаде по добни ниски челоуѣческѣ същества, които да не навиздатъ своето и да са радватъ на чуждото! Само негово преосвѣщенство владиката Панарѣтъ е останалъ вѣренъ на своя народность и доблественно са разговора на български не само съ г-на Евлогия, но и съ стѣкой еврейцъ, койго има много пари. Ако патате какво той прави, елате и да го видате: глѣде си корѣмътъ, паѣте мрѣжи за мухитъ и пролива горѣщи сѣлзи за сички овия млади българчета, които нѣмаха още косми по лицето. Азъ имъ думамъ тѣмъ да не отиватъ, млади еж още, а тие не ма послушаха, но отидоха и загинаха млади и зелени! казва дѣдо владика и отрива сѣлзитъ. Добръ владика... такъвъ владика нийдѣ нѣмаме. Само незнамъ кога ще го хванатъ машиниститъ отъ нѣкой вапоръ, тие иматъ обичай да си служатъ съ подобни тѣлсти животни.

И така г-не редакторе, тукашата българщина, съ исклучение на дѣда владика и на двама, трима още други, вѣрватъ и гони. Но за каква българщина блѣнувамъ азъ, хората са претопиле, станале власи, „лого-фетета“ а азъ българѣ тарѣс?!!

Отъ вѣстникитъ ви ежъ приелъ сичко три броя: 133, 134 и 135. По нови броеве не ежъ приелъ. Въ брой 134 между другото глѣдамъ дописка изъ Търново, въ която повечего са говори за изборитъ въ наша горня Орѣховица. Тая дописка расказва, че тамо (въ нашата Орѣховица) станало спавдалъ и юмрученъ бой, отъ койго единъ сѣлѣнинъ изъ село Трѣмбешъ пострадалъ, като падналъ полужрътвѣнъ. Причинителъ на скандала билъ Статѣо П. Х. Ивановъ, казва дописника. Менъ ми е твърдъ за чудо това, Статѣо Х. Ивановъ да направи скандалъ! За да са направи скандалъ, са изискавѣ доста умъ и доста енергия, нѣща, които у бал Статѣо липсуватъ. Тука трѣбба дописника ви да е криво увѣдоменъ, иначе неможе и да бѣде. Друго нѣщо щѣше да бѣде, ако дописника кажеше, че киръ Статѣо направилъ нѣкой услуга на нѣкое отъ дружествата въ града ви. Видѣте, него бихъ повѣрвалъ. Така, напиримѣръ, въ Долна Орѣховица женското ни дружество имаше дадени подъ лѣхва 7 лѣр. Презъ време на руската окупация, когато тия пари не бѣха още събрани, байо Статѣо са научава отъ сестра си, дѣ има да зема дружеството, качва си коня, отива въ Долна Орѣховица и право у дѣжника.

„Иванѣ, (така и думалѣ дѣжника) дай ми колкото пари дѣжнѣшъ на нашето женско дружество, казва Статѣо Х. Ивановъ

на дѣжника и зель да приготвяла расписка. „Да ти ги дамъ, бай Статѣо но дай ми записа.“ рѣкалъ дѣжника. Ето расписка да ти дамъ, се едно е като запись, рѣкалъ киръ Статѣо и продължавалъ да пише расписката си.—На, ето ти запись, ако ли не ми дадеши парите съ запись ще та покарамъ и ще ги зема. И така байо Статѣо сполучи да земе отъ човѣка 7 те лѣре и внаправи на дружеството такава една добрина, щотото (дружествъ) са принудитъ да ходи по сѣдилищата и да са моли на разни Кисимовци (сѣдници) до дѣто си прабере земането. До колкото можихъ да разбера, тая работа са свърши най послѣ така, че Долна Орѣховица два пѣти брой дѣлга си, а г-нъ Статѣо си остана съ спомѣна, че прави на дружествата добрини! Но не прави той добрини само на дружествата, не! той спомога още вдовицитъ. Презъ 77—78 год. Хр. Кара Минковъ отъ Търново проважда, като подарокъ, на жената на покойния Сидѣра една биволица, да си я има въ къщи. Койго и каралъ отъ Търново, докаралъ я въ Орѣховица въ полицейския дворъ. А тоя дворъ ваджишки, и тогавъ са бѣше разграденъ както и сега, и, за да не би биволицата да избѣгне (а нея гедина, незнамъ какъвъ да волъ ги бѣ хванало прокаѣтитъ биволицы, та много бѣгаха) то байо Статѣо, едно като себачия и друго като кошпий съ ковашия дворъ, привара биволицата и тѣхъ си и я запазва и отъ лоши хора, и отъ вѣлци? Та и вѣлцитъ тогавъ бѣха много подли.

Его г-не Редакторе, какви добри работи може да върши нашия бай Статѣо, а не скандали, както казва вашия търновски дописникъ. Ако ли пѣжъ избирателитъ еж обжрале внимание на езуситъ му думи: „тука сичко вжрви по либералски, полиция вѣма“ то не е кривъ той, а сами тие.

К. Гргичаровъ

Ново село 2 Юний 1884 год.

Господине Редакторе!

Много села и градове има изъ България горени и съсипвани до основание, нѣ като Ново село не зная да ли има; вѣстанието прѣзъ 1876 год. може би, всекой да помни, въ което станаха жертва много души подъ турский (баши бозушки) ножъ, а зданията разорени до основание съ помощтѣ на огънитъ. Кой дѣто бѣше достигнатъ отъ турчѣна, тамъ намиранѣ своя гробъ, нѣ напослѣдкъ останалитъ изгубени, вмѣсто да бѣдѣтъ подкрѣпени, напротивъ ставаха за подигравка въ околнитъ села, които, повтарямъ, вмѣсто да бѣдѣтъ съжалени за тѣхнитъ огромни загуби, биваха нападнати и ограбени отъ своитъ съсѣдни селени, които освѣтъ дѣто че имъ правяха притѣснение въ турско врѣме, нѣ и сега непреставѣтъ да правятъ распри за общественни пѣкъ мери. Тукъ не ми е думата да описвамъ злитъ приключения прѣзъ речената година, нѣ да покажѣмъ на читателитъ, колко умно сѣдѣтъ и деншитъ сѣдни.

Прѣзъ днитъ (20, 21 и 22) на м. Май т. г. като имаха распра съ Калоферцитъ за едно широко мѣсто називаемо съ едно общо име Тѣжа, гдѣто бѣха приѣхтствували нашии Троян-мировий сѣдня ежъ околийския началникъ и карловский Окол. сѣдня съ началникъ, като съставиха, разбира се, Арбитрална комисия, като бѣха приѣхтствували кметъ, членове и отъ двѣтѣ страни. Тамъ бѣха и азъ, отвори се първо, второ, трето засѣдание, и като нѣмахъ друга работа, слушахъ само отъ страна прѣспирнитъ мѣжду сѣднитъ, комисията и защитницитъ отъ

двѣтѣ страни, отъ което при венчко друго ще ви кажѣмъ, че нарѣдко може да се намѣри сѣдня като Карловския съ двѣ качества, т. е. да бѣде въ едно и сѣщо врѣме и сѣдня и Адвокатинъ, което мисля е забранено въ сегашно врѣме, нѣ може би на Карловския сѣдня да поиграва сегисъ-тогисъ рушове-тицъ, както прѣди 1876 год. зацото несправедно нападнатитъ и притѣсненитъ Ново-селци, колкото и да му доказваха истенната, той (карлов. сѣдня) все турекимъ образомъ глѣдаше да направи черното на бѣло и обратно, колкото, думамъ, и да му доказваха истенно-словинето си, което доказваше и доказва тѣхний ферманъ той все са простираше въ дълбочинитъ на невежеството, до гдѣто най подиръ се изрази риторски, че не било тамъ занадѣ, ами било съвѣсмъ къмъ дѣсна страна (днешний Северъ), само и само да се чуе неговата; и при това за да може да се рѣши подобна распра, трѣбвало да се повикѣтъ мореплаватели съ компасъ. Охо! Г. Сѣдня! До сега все комнасъ ли носи съ себе си да рѣшаваитъ такива нѣща?..

Не само това е мѣвилъ, нѣ и много други, за които ми е жалко, че нѣмахъ нужднитъ нѣща да набѣлѣжѣмъ на Бѣлкана подробноститъ на сѣдниковитъ глаголанния.

Ако ежъ всичкитъ тракийски сѣдни все такива користолоубци като тогавъ, тѣжко имъ и горко!

За сега толкова, а за попослѣ видѣщемъ какъ ще безпристрастно да сѣди.

А. Пановъ.

Дрѣново 2 Юний 1884 год.

Много пѣти се е писало за нечутитъ мавеври въ тойзи градецъ Дрѣново, но нека и тойзи пѣтъ да се пише, та дано поне чрѣзъ това бѣдѣшитъ окаянница, стравни, които може би ще прѣбѣгнатъ за своето прѣштане къмъ тойзи градъ, да бѣдѣтъ прѣдупрѣдени; а и още прѣдѣтѣщото Народно Сѣбрание, да има да време да се приготви за приязание или отхвърление на тойзи околийский центръ, отъ когото цѣлата околия плаче и моли за отѣпсание си, и койго не е правилъ освѣтъ по-голъма деморализация и огнетение на страната.

Ето шо имамъ да кажа.

Гражданѣтъ на Дрѣново, които по своя си чорбѣдѣжѣкъ ежъ извѣстни на всекого, още отъ врѣме на освобождението ни, като еж се нагребиле както отъ братията Русси, тѣи и отъ турцитъ въ оврѣжността, които ограбвалѣ по врѣмето на войната, почти дветъ трѣтѣни ежъ хаджи. Като богати, тѣ дори до днесъ ежъ расиолагале съ чѣстѣта и достоянието на всеки единъ страненъ, билъ той чиновникъ или учителъ, които злоупотрѣблѣвалѣ и произволегувалѣ, а оня, койго не се поведе по тѣхъ и иска да запази чѣстъ и непоколебимъ характеръ си противъ посегателствата на тия мизерни личности, той бивалъ, опозоренъ и най послѣ накѣлѣтегиванъ съ нечутѣ измисленни доказателства. Такъвъ е билъ характера на тия хора, отъ които мнозина чиновници и учители странни еж станале жертва на тероризмѣтъ имъ.

Не искахъ да описвамъ дѣлата на тия чорбѣдѣжи, изверги Дрѣновци, понеже всекий ги познава що за хора еж, но неволно избѣзохъ отъ нетѣрпение и азъ рѣшихъ да дамъ на бѣлъ свѣтъ случавшитъ се до сега въ този градъ възмутителни и отвратителни работи, направени отъ самитъ нѣкои гражданѣ. Нѣма ни единъ отъ страннитъ (като чиновници и учители), които да жегѣжѣтъ да останатъ за напѣдъ въ тойзи градъ. Напротивъ, тѣ са оплакватъ горкитъ и гледатъ съ четири очи да се отърватъ отъ тойзи гибель, дѣто чѣстъ, справедливостъ,

и съвестъ, сѣ неизвестни. Нѣкоп отъ тия злощастници ми разказватъ че гражданетъ, като свойственна тѣмъ правичка, ги подгравале, позориле и какво още друго не вършале съ тѣхъ..... Мнозина учители и учители до сега принуждавалъ се не на връме да напуцатъ училищата и да бѣгатъ отъ тия варзари, които отъ начало се показватъ агнета, а подъ кожата цѣлъ влчлий трушъ и ехиднани помисли. Колко чиновници, колко учители и колко учителки сѣ се прѣмествавале или сѣ напуцале града, азъ не мога да изброявамъ, при всичко, че поименно ми бѣха съобщени, но ще напомя тука, че не прѣди мѣсець и половина, тия граждани бивше станале причина да достигне да полуда бившия Началникъ Станциъ Шейтановъ, който неврѣтанно се оплаквалъ на своето началство да го прѣмести, а послѣдното ве обръщало внимание, понеже реченитъ чорбаджи, искале управленieto друго яче да постанъ съ него, защото не имъ отивалъ по водата.

Сега на 28 миналий Май, новоназначеный Околийскый Началникъ г. Пановъ, мѣтъкъ съ известна честность и свободолобивъ характеръ, билъ показанъ на гости (както ми разказватъ благонадеждни лица) у нѣкоп си учителка, която квартирвала ведно съ майка си и брата си въ единъ домъ. Но повеже Началника билъ отишълъ отъ рано въ домъта на учителката, мнозина отъ гражданетъ паразити, го видѣле, сѣбъ това тѣ сѣ събрали и наговориле какво да правятъ. Минале се около два часа какъ Началника влѣзълъ въ рѣчения домъ, т. е. часа кадъ 8-9 вечеръ, и той поискалъ да си ходи, но като щѣлъ да излиза изъ пакитъ врата, то послѣдитъ биле заключени съ кучаръ отъ стопанката, която сѣщо жевѣла въ тоя дворъ. Тукъ азъ нѣма да обѣснѣвамъ работата подробно, но ще кажа, че не се взимаало много врѣме и изъ къщата на стопанката излѣзле двама трима и се развикале „както търси въ дома на учителката Началника“, и веднага са събрали около 50 души развалени глави и отвратителни мерзавци, които еднакво отпразиле своя дивъ поривъ на Началника, който не знаеящо да отговори на тоя планъ, та и не може другаръ да бѣде на такава хора. Тукъ се явилъ и стария стражаръ съ единъ стражаръ, но и той като билъ подкупенъ отъ гражданетъ, на които, както разказватъ, той сѣмъ билъ способствувалъ на тѣзи вихна безчеловѣчна постѣпка, та безъ да слуша заповѣдитъ на Началника си, гледалъ и слушалъ поруганията, които напасяле на Началника му, който не му билъ казвалъ „г нѣ Старшия“, както по първия Басмаджиевъ, Околийскый Началникъ, казватъ, че още въ сѣщата вѣчеръ се оплакалъ на Управителя Маркова, а тѣй сѣщо и на министерството, което е молилъ да го прѣмести въ друга околия, но не се знае резултата отъ това. Казватъ, че и гражданетъ на чело на своенравния кметъ, биле молили Управителя да дойде и имъ усмири духоветъ, защото биле въ анормално (растроено) положение; та друго и не можеше да се очаква, понеже кой другий би постѣпилъ така азиатски да нападе хората, които сѣ отишле нѣкому на гости и кой другий би забранялъ това!.....

Тѣзи възмутителна и достоаждателна постѣпка на гражданетъ, не радва никое честно сѣрдце, та даже и не прави честь, като на Българе въ диншия просвѣтенъ вѣкъ да се занимаватъ съ подобни глупости, които силно се отражаватъ въ душитъ както на всѣки искрененъ човѣкъ, тѣй и на простото население, което е управено отъ законитъ на човѣчината къмъ честолюбивия и искрененъ пѣтъ.

Сезенитъ отъ тая околия, силно негодувале противъ Дрѣвочене и още отдавно биле молили Министерството да ги избави отъ тоя градъ, отъ който както въ турското врѣме биле притѣсняване, та деже и сега въ свободното имъ ужъ отечество, въ оплакванieto и желанието имъ да се отцѣпнѣтъ и предадатъ на другъ нѣкой околийскый пунктъ, не било се zelo въ внимание.

Отъ всичко горѣизложено, по мое мнѣние, остава на надлежната власть да направи своето заключение и да не онеправдава своитъ чиновници отъ филшавитъ донесения на мизерни лажности въ тоя градъ, което не може да се свърши съ благополученъ исходъ, но трѣбва да обрне внимание върху миналото на тоя градъ, та да не остава безъ удовлетворение пробзата на чиновника си, ако дѣйствително диншото правителство желае да има честни и способни чиновници, отъ овна подаи идеоти. Нужно е още, щото

Редакторъ-Издатель Т. Х. Станчевъ

правителството да би обрнало внимание върху растуруването на тоязи околийскый пунктъ, едно, защото околията е малка (18,500 жит.), второ, защото населението не желае да бѣде приврзано къмъ Дрѣново и третѣ, защото тѣзи хора игновиратъ и правителство и законъ и всѣчко, понеже имали много пари.

Желателно би било, щото всичкитъ села, въ своя си рѣдъ, да подадатъ Прошение въ предстоящото Народно Сѣбрание за тая цѣлъ и то, прошениято трѣбва да се вземе въ внимание, понеже сегашнитъ представители, както се предпазата не ще да бѣждатъ избирани съ министерска бумага.

Идинъ Гражданинъ.

Пишѣтъ ни изъ Търново:

Съобщавамъ ви, че Народното Сѣбрание ще са свика и събере тука въ Търново за 25 того. Вече има двѣ телеграмми, както казватъ, отъ Министерството да се почне приготвянето на правителственитъ домъ, въ който ще са събере сѣбрание. Почна се отъ днесъ въ горния етажъ на полицията да се стѣкмива каквото трѣбва по сѣбрание на прѣдставителитъ. Разпо се тѣакува тука по сѣбирание на народнитъ прѣдставители, за това и азъ неможа нищо по това каза.

Спорѣдъ едно извѣстие изъ София, Н. Височество Кнѣза, на 13 того ще бѣде въ Варна, гдѣто ще престои три дни, а отъ тамъ прѣзъ Руссе ще замине за Търново.

Напитѣ консерватори отъ сега почнахъ да сѣнуватъ, затварянето на предстоящата камара, защото биле станале самѣ тамъ частни сбивания.—По видимому пакъ се крои нѣщо, нѣ никой неможе да предвиди дали ще са сбѣдне. Ако би че са предложени на предстоящото обикновенно Нар. Сѣбрание, да рѣши свикването на велико Нар. Сѣбрание, работата не е чиста. Нека му мислятъ прѣдставителитъ.

За депутати отъ Еленската околия се избрали: Д-ръ Моловъ, Юр. П. Теодоровъ, Петко Кънчовъ (либералъ) и Никола Кънчовъ.

Противъ Град. Общинско управление въ Тутраканъ, получихме една обширна дописка, въ която се описва че въ управленieto, нѣмало кой да глѣда работитъ на хората. Желателно е чиновницитъ да не отежтствуватъ безъ врѣме отъ учрежденията, за да не страдатъ на хората работитъ.

Още нѣколко дни и Руссенската поща ще остане съвършено безъ марки! За сега нѣма марки отъ 3, 5, и 15 стот. вѣтницитъ ни за странство стоятъ на равновѣтъ въ пощата, хората ще чакатъ да четатъ новини, ние ще имъ искаме пари, тѣ ще ни отговорятъ, че не сѣ получавали вѣтника редовно, иди че прокопсай! Какво е това чудо, кому, да са оплаченъ и кой ще ти спомогне! Пощата като нѣма марки, а неприема да разнася безъ марки нищо, значи рѣцетъ не само на-

ши, нѣ и на търговцитъ сѣ вързани! Днесъ вмѣсто 15 стот. на едно писмо, сѣкый лени по 20 стот. Огворено писмо не можешъ да неспратитъ, защото нѣма нито марки отъ 5 или 3 ст. нито писма. Сѣкый са чуди и мае съ това положение на пощитъ. Какво прави управленieto и защо не вземе каквито и да е мѣрки, за отстраненieto на мѣчнотнитъ които са поерѣцатъ? За нашата поща до днесъ сѣкый имаше добръ мнѣние, а сега какво трѣбва да мислимъ? Нѣма ли началство, да заповѣдва да се изнамеръ едно срѣдство за улеснение на работитъ съ пощата?

Ново чудо въ Габровската гимназия!

Днесъ между учителитъ: В. и С. стана мжжеки споръ! В. даде подъ сѣдъ въ мировото сѣдилище С. за 70 левчета, които, както казватъ, му билъ далъ въ заемъ, когато биле на гости у...! При венчкитъ други нередовности, ето, че излѣзе на бѣлъ свѣтъ и това ново чудо. Това не е малка работа, бей, когато са върши прѣдъ очитъ на министерскитъ пратеникъ!... Това ново явление е достатъчно, да увѣри министерскитъ посланикъ, че и другитъ по прѣдидни, както и ланскитъ чудеса на тѣзи священна двоица и др. н. н. четворица, сѣ биле напълно истински и пристрастно вършени!... Срамъ и позоръ за учителското звание на тѣзи господиновци! Това не ги препорѣчва, като истински вѣснитатели! Жално за повѣренното имъ стадо!!!

Цѣтшикъ.

Габрово 4-й юний 1884 год.

ТЕЛЕГРАММА.

София 7 Юний 1884 год.

Оставката на Министерството отложена до сѣбрание.

Силистренскый Сѣдебенъ Приставъ

Обявление.

№ 613

Подписаный Александръ Мановъ Сѣдебенъ Приставъ при Силистр. Окр. Сѣдъ на 1-ий участокъ, на основание ст. ст. 388, 389, 391, 396, 410 и 415 отъ Врем. Сѣдебни правила съ настоящето обявямъ, че е назначена на публична продажба съ явно наддаване четвъртата частъ заедно съ принадлежащата частъ отъ всичкитъ принадлежности на корабъта „Силистра“ (София), който корабъ сѣбира 460 кила ромъвеси, устроенъ отъ дървото меше (дѣбъ) и свързанъ на анкора предъ Силистренското пристанище, на местността „Боклука“ наблизо при чарпмахлеси и принадлежащъ на капитанъ Шерифъ Мехмедовъ, Силистренецъ, който е билъ корабленачалникъ на него.

Наддаванията ще почнатъ отъ 6000 гроша първоначална оцѣнка и се прѣматъ ежедневно въ канцеларията на участъка ми въ помѣщенieto на Силистренскый Окр. Сѣдъ отъ 9—12 часа предъ пладнъ и отъ 2—5 сѣдъ пладнъ до 16 Юний 1884 год. въ който день, ще станатъ послѣдните наддавания и ще траятъ до изгарянето на запаленитъ свѣщи въ него день съгласно чл. 20-ий отъ закона за мореплавателната търговия.

Тѣзи частъ отъ корабъта „Силистра“ — (София) се продава за исплащание дълга на капитанъ Шерифъ Мехмедовъ, Силистренецъ, къмъ капитана Д. Матеосъ, изъ гр. Каралашъ (Романія), за сума 1000 лева капиталъ, лихвите имъ по 1% отъ дева на заявленieto отъ ищещовата страна до наплащанieto и 10 лева за водение на дѣлото, по исплащанieto листъ издаденъ отъ г на Силистренскый Мировый Сѣдия 9 Януарий 1884 год. подъ № 81.

Желѣющитъ г да да взематъ участие въ

наддаването на продаваната четвърта частъ отъ казания корабъ, можѣтъ да дохождатъ свободно въ канцеларията ми лично, или чрезъ свои законни пълномощници за наддаване, съгласно ст. 461 отъ Врем. Сѣдеб. Прав. въ означените часове за да записватъ наддаването си сума до послѣдното наддаване, тѣй сѣщо сѣ свободни да отхождатъ и въ корабъта да го оглеждатъ.

Силистра 7 Юний 1884 год.

Сѣдебенъ Приставъ: А. Мановъ.

Ловченско Градско Общин. управление

ОБЯВЛЕНИЕ.

№ 1660.

Ловчанското градско Общинско управление, съ настоящето си обявява за знание, както на публиката, тѣй и на всички сѣдебни и Административни учреждения въ Княжеството, че съгласно журнналното си постановление отъ 7 Априлий т. година подъ № 37 утвърдено отъ Господина Ловчанскый Окржжний управителъ съ предписание № 2015 отъ 2-й того и на основание окржжното предписание отъ Министерството на Вѣтрѣнитъ Дѣла отъ 3-й миналий мѣсець Априлий подъ № 2728, издаденитъ отъ общинското управление на живущия г. Ловечъ Стефанъ Георгиевъ и живущия преди шестъ мѣсеци Христу Милевъ, а сега въ г. Разградъ свидѣтелства за правоспособность да адвокатствуватъ, на първий отъ 5 Януарий т. година подъ № 53, а на вторий отъ 10 май миналата 1883 година подъ № 1003 отъ днесъ за напредъ се уничтожаватъ и нѣматъ никаква важность.

г. Ловечъ, 6 Юний 1884 год.

Общинскый кметъ: Цв. Колевъ.

Секретаръ Цв. Колевъ.

Силистренскый Сѣдебенъ приставъ

ОБЯВЛЕНИЕ.

№ 614

Подписаный Александръ Мановъ Сѣдебенъ Приставъ при Силистренскый Окр. сѣдъ на 1-ий участокъ, на основание ст. ст. 388, 389, 391 и 396 отъ Врем. сѣдеб. прав. обявямъ, че е назначена на публична продажба съ явно наддаване четвъртата частъ заедно съ принадлежащата четвъртъ частъ отъ всичките принадлежности на кораба Силистра (София) който корабъ сѣбира 460 кила ромъвеси, устроенъ отъ дървото меше (дѣбъ) и свързанъ на анкора предъ Силистренското пристанище, на местността „Боклука“ наблизо при Чарпмахлеси и принадлежащъ на капитанъ Шерифъ Мехмедовъ, Силистренецъ, който е билъ Корабленачалникъ.

Наддаванията ще почнатъ отъ 3000 гроша първоначална оцѣнка и се прѣматъ ежедневно въ канцеларията на участъка ми въ помѣщенieto на Силистренскый Окр. сѣдъ отъ 9—12 часа предъ пладнъ и отъ 2—5 сѣдъ пладнъ до 16 Юний 1884 год. въ който день, ще станатъ послѣдните наддавания и ще траятъ до изгарянето на запалените свѣщи въ него день съгласно чл. 20 отъ закона за мореплавателната търговия.

Тѣзи частъ отъ кораба „Силистра“ (София) се продава за исплащание дълга на капитанъ Шерифъ Мехмедовъ, Силистренецъ, къмъ Николай Михайлиди изъ градъ Турну-Магуреи, за сума 320 лева капиталъ а 12 лева 80 ст. за водение на дѣлото. По исплащанieto листъ № 1728 издаденъ отъ г на Силистрен. Мировый Сѣдия на 28 Априлий 1884 год.

Желѣющитъ г да да взематъ участие въ наддаването на продаваната четвърта частъ отъ казания корабъ, можѣтъ да дохождатъ свободно въ канцеларията ми лично, или чрезъ свои законни пълномощници за наддаване, съгласно ст. 461 отъ Врем. сѣдеб. Прав. въ означените часове за да записватъ наддаването си сума до послѣдното наддаване, тѣй сѣщо сѣ свободни да отхождатъ и въ корабъта да го оглеждатъ.

7 Юний 1884 год. гр. Силистра.

(Подп.) Сѣдебенъ Приставъ: А. Мановъ.

Руссе скоро-печатница на в. „Славянинъ“